



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1156/2021
28.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радослава Петровића, Невенке Важић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Бобана Коцића, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Бобана Коцића, адвоката Драгана Маринковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 288/15 од 21.10.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 380/21 од 14.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 28.10.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бобана Коцића, адвоката Драгана Маринковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 288/15 од 21.10.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 380/21 од 14.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 288/15 од 21.10.2020. године окривљени Бобан Коцић оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, као и на мери забране напуштања стана уз примену електронског надзора, према изреци правноснажне пресуде.

На основу члана 86. У вези члана 297. став 5. Кривичног законика према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 5 (пет) година, рачунајући од дана правноснажности пресуде и одређено је да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, с тим што ће суд посебним решењем одредити висину истих, након што прибави све

потребне податке, док је породица оштећеног покојног АА ради остваривања имовинскоправног захтева, упућена на парнични поступак

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 380/21 од 14.06.2021. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, преиначена је првостепена пресуда, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, па је окривљени Бобан Коцић, због кривичног дела за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године у коју му се урачунава време проведено у притвору, као и на мери забране напуштања стана уз примену електронског надзора, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Бобана Коцића, адвокат Драган Маринковић због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и 9) ЗКП, због повреда закона из чланова 439. тачка 3) и 441. став 4) ЗКП и због повреде члана 6. Европске конвенције о људским правима, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је поднети захтев основан и сходно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да побијане пресуде преиначи.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бобана Коцића, је неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. Према наводима захтева, окривљени је стављен у неповољнији положај, у правноснажној пресуди обзиром да се током поступка бранио од оптужницом тачно опредељених фаза саобраћајне незгоде, а оглашен је кривим за доношење повреда које му оптужним актом нису ни стављене на терет. Оваким поступањем, суд је према ставу браниоца, повредио идентитет оптужбе и пресуде.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе), а одредбом става 2. истог члана је прописано да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела. Из цитираних законских одредби произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела, а евентуалне измене чињеничног описа дела у изреци пресуде морају остати у границама чињеничног основа из оптужбе, тачније у границама оних чињеница и

околности на којима се оптужба заснива, док закон не захтева и идентитет у погледу правне оцене дела.

По налажењу Врховног касационог суда, побијаном правноснажном пресудом није прекорачена оптужба, односно није повређен ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног Бобана Коцића. Ово, имајући у виду да су у односу на овог окривљеног битна обележја бића кривичног дела иста и у оптужном акту тужиоца и у изреци пресуде, односно постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичних дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датом у оптужници тужиоца, при чему је суд у чињеничном опису кривичног дела утврђеном у изреци пресуде извршио измену која је повољнија за окривљеног, везано за алкоholeмију окривљеног у време критичног догађаја, наводећи да је иста код окривљеног била нешто мања од 1,64 промила алкоholeа у крви уместо око 2,48 промила алкоholeа у крви, како је то наведено у оптужном акту.

По оцени Врховног касационог суда, изменом у побијаној пресуди чињеничног описа кривичног дела - у виду прецизног навођења свих појединачних повреда насталих код оштећеног као последица саобраћајне незгоде, које збирно представљају смртоносну телесну повреду насталу на лицу места, уместо навођења, као у оптужном акту - да је оштећени „...задобио тешке телесне повреде, од којих је преминуо на лицу места...“, суд није прекорачио оптужбу. Наведена измена није извршена на штету окривљеног, већ је суд у пресуди само ускладио чињенични опис кривичног дела са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу, крећући се при томе у оквиру оптужног акта тужиоца. Повреде описане у изреци пресуде наведене су у складу са налазом и мишљењем судског вештака (и његовим исказом датим на главном претресу), па је њихова збирна квалификација идентична оној која је дата у оптужном акту. По оцени Врховног касационог суда, првостепени суд је, супротно наводима браниоца, вршећи чињеничну модификацију, водио рачуна о сврси самог оптужног начела и принципу везаности суда за оптужбу, која лежи управо у заштити интереса окривљеног, који мора знати за шта је оптужен, да би знао од чега да се брани, поштујући при томе право окривљеног на правично суђење.

Како је чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика за које је окривљени Бобан Коцић, оглашен кривим, то су неосновани наводи браниоца којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Као разлог подношења захтева бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, изнетим наводима не указује се на неку од процесних ситуација предвиђених одредбом члана 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП, које представљају законом предвиђене разлоге за обавезно изузеће судије од вршења судијске дужности у одређеном предмету. Бранилац у поднетом захтеву износи сопствени став о постојању околности које, по његовом мишљењу, изазивају сумњу у непристрасност члана већа у другостепеном поступку – судије Мирјане Поповић и

полемише са појмом оправдане и основане сумње. Изнети наводи браниоца, по оцени овог суда представљају повреду члана 440. ЗКП у вези члана 37. став 2. ЗКП.

Поред овога, бранилац у захтеву истиче још једну повреду закона због које је подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца дозвољено – из члана 439. тачка 3) ЗКП. Међутим, својим наводима у образложењу захтева бранилац заправо оспорава оцену отежавајуће околности, коју је суд утврдио на страни окривљеног, а у вези са тим полемише са околностима које су довеле до изрицања мере безбедности из члана 86. Кривичног законика. Изнети наводи браниоца окривљеног, по налажењу Врховног касационог суда, представљају повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

У преосталом делу захтева, само формалним истицањем законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости - из члана 441. став 4. ЗКП бранилац заправо указује на недостатак разлога у правноснажној пресуди, који се односе на обавезу окривљеног да сноси трошкове кривичног поступка, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Наводима којима бранилац истиче да другостепени суд није узео у обзир жалбене наводе указује се на повреду члана 460. ЗКП.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде чланова 37. став 2., 441. став 1. и 460. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање и оцену ових повреда није упуштао.

С обзиром на то да уз захтев за заштиту законитости, бранилац окривљеног Бобана Коцића, није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, која се односи на окривљеног или другог учесника у поступку, сходно члану 484. ЗКП, то се Врховни касациони суд није упуштао ни у оцену навода браниоца да је приликом доношења побијаних пресуда дошло до повреде члана 16. став 2. Устава Републике Србије и члана 6. Европске конвенције о људским правима.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Бобана Коцића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић